

schien omdat wij in zo'n tragische tijd leven dat het eenvoudiger is te lachen met de levensmoetheid dan erom te huilen."

Die ondertitels bij uw stukken (farce, komedie, tragi-komedie) hebben dus wel degelijk een betekenis?

"Voor mij zeker en vast: de ondertitel als definitie van een genre vind ik belangrijk. Het reflecteert in zekere zin mijn bedoelingen met een stuk, het programmeert mijn intenties. Mijn keuze daarin wordt bepaald door de ideeën die ik wil verwerken in mijn stuk. Ik denk dat door *Les Crachats de la Lune* "tragi-komedie" als ondertitel mee te geven, dit mij toegelaten heeft

op een veel nadrukkelijker manier dan in mijn andere stukken, voor mij nieuwe thema's als liefdesverhoudingen, of het verlangen naar liefde, of het probleem van de solidariteit aan te raken."

De lichte overdrijving

Les Crachats de la Lune introduceert inderdaad een aantal nieuwe elementen, maar blijft tegelijkertijd toch ook herkenbaar binnen uw oeuvre als toneelauteur.

"Het is een compliment om over een oeuvre te spreken, want op dit moment is het in feite nog maar een verzameling stukken. Ik denk dat ik in

Les Crachats de la Lune een synthese gemaakt heb van wat mij bezighoudt binnen het naturalisme: via het besteden van aandacht aan de manier waarop mensen spreken, via een Frans taalgebruik dat verschilt van het officiële Frans dat op radio en TV gesproken wordt, via het introduceren van meer fantastische elementen, zaken die afwijken van de alledaagse waarneembare realiteit. Het stuk mengt ook het tragische en het komische, lach en emotie. Mijn vorige stukken sloten nauwer aan bij het register van telkens één genre: de farce bij *Le Saperleau*, of de komedie bij *Une Station Service*.

Les crachats de la lune — Foto: Tristan Valès/Enguerand